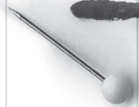
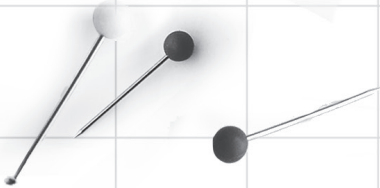
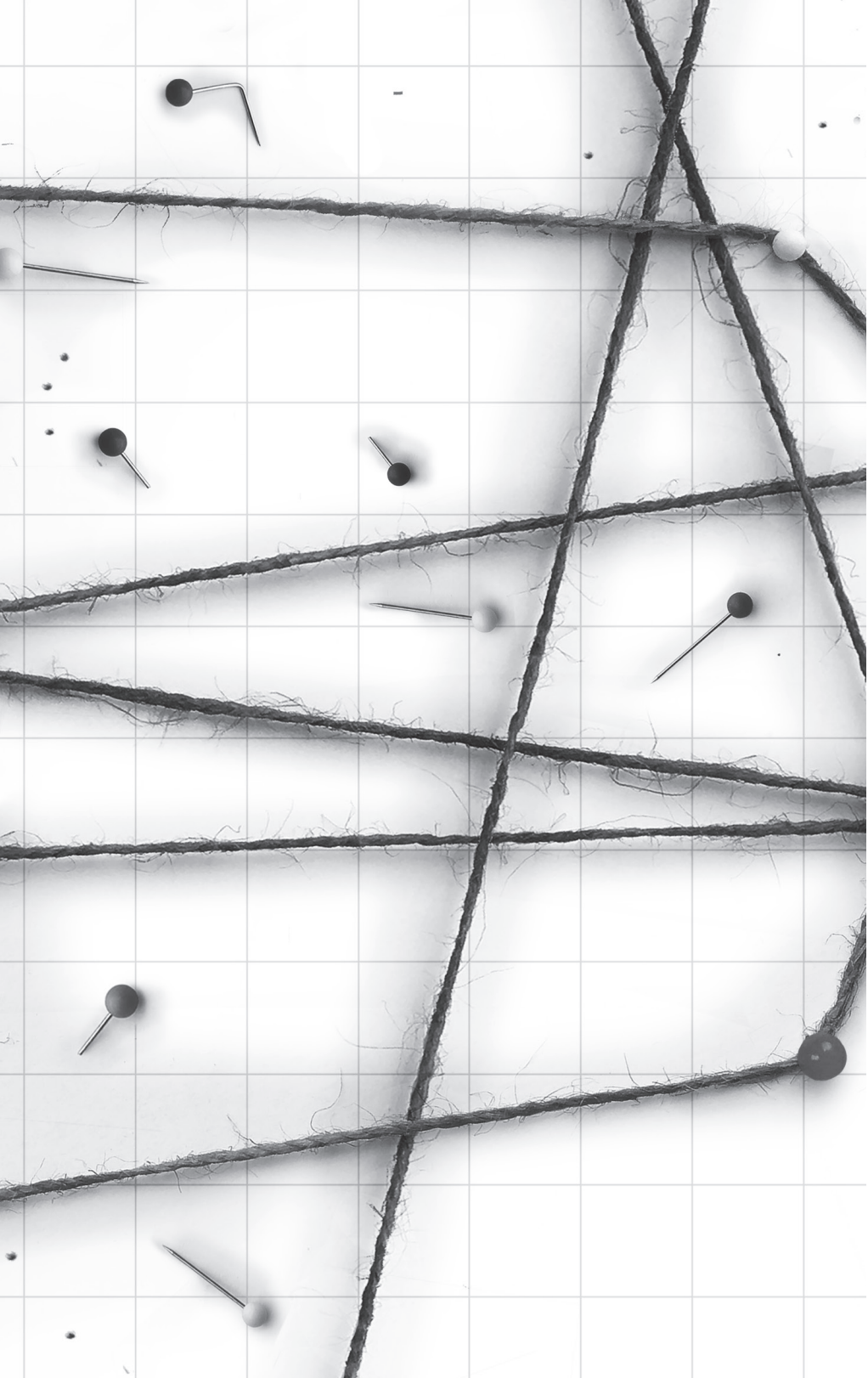

ANDIE BELL

SAL SINGH

Moordgids
voor
lieve
meisjes

HOLLY JACKSON

Vertaald door H.C. Kaspersma

7OLT

Eerste druk, 2020

Oorspronkelijke titel *A Good Girl's Guide to Murder*

Copyright tekst © 2019 Holly Jackson

First published in Great Britain in 2019 by Electric Monkey, an imprint of Egmont UK Limited, The Yellow Building, 1 Nicholas Road, London W11 4AN

Copyright vertaling © 2020 H.C. Kaspersma / Uitgeverij Volt

Omslag BAQUP

Omslagbeeld Egmont UK Limited

Binnenwerk Marieke Oele

ISBN 978 90 214 2243 5 / NUR 285

www.uitgeverijvolt.nl

Voor mam en pap,
deze eerste draag ik op aan jullie.

DEEL I

QAG

Oog voor
academisch
talent

OPZET PROFIELWERKSTUK 2017/2018

Leerlingnummer
4169

Volledige naam leerling
Pippa Fitz-Amobi

Deel A: Voorstel leerling

Dient door de leerling te worden ingevuld

- Vakken en/of interesses die raakvlakken hebben met het gekozen onderwerp:
Engels, journalistiek, onderzoeksjournalistiek, strafrecht

Werktitel van het project

Verwoord je onderzoeksonderwerp in de vorm van een stelling/vraag/hypothese.

Onderzoek naar de vermissingszaak uit 2012 omtrent Andie Bell in Little Kilton.

Een gedetailleerd verslag over hoe zowel de geschreven als audiovisuele en sociale media onmisbare elementen zijn geworden tijdens politieonderzoeken, waarbij ik gebruikmaak van de zaak-Andie Bell als casestudy. En de implicaties van de pers in hun representatie van Sal Singh en zijn vermeende schuld.

- In eerste instantie zal ik gebruikmaken van de volgende bronnen:

Interview met expert in vermiste-mensenzaken, interview met een lokale journalist die verslag deed over deze zaak, krantenartikelen, interviews met mensen uit het dorp. Tekstboeken en artikelen over politieprocedures, psychologie, en de rol van de media.

Commentaar van de supervisor:

Pippa, we hebben al eerder besproken dat je een zeer gevoelig onderwerp uit hebt gekozen – een verschrikkelijke misdaad die plaatsvond in ons eigen dorp. Ik weet dat ik je niet op andere gedachten kan brengen, dus je project wordt geaccepteerd, op voorwaarde dat je absoluut geen ethische grenzen overschrijdt. Ik denk dat je tijdens je onderzoek de invalshoek voor je verslag iets kleiner moet maken, en niet te veel in moet gaan op de wat gevoeligere punten.

En laat dit vooral duidelijk zijn: je mag **GEEN CONTACT** opnemen met de families die bij deze zaak zijn betrokken. Dat zal als ethische overschrijding worden beschouwd, waardoor je profielwerkstuk gediskwalificeerd wordt. En werk niet te hard. Geniet ook van je zomer.

Verklaring van de leerling

Bij deze verklaar ik dat ik de reglementen omtrent ongepast gedrag, zoals beschreven in de leerlingenhandleiding, heb gelezen en begrepen.

Handtekening:

Pippa Fitz-Amobi

Datum:

18-07-2017

Een

Pip wist waar ze woonden.

Iedereen in Little Kilton wist waar ze woonden.

Hun huis was zo'n beetje Little Kiltons hoogsteigen spookhuis; voetstappen versnelden wanneer ze passeerden, woorden bleven steken en stierven een langzame dood. Krijsende kinderen verzamelden er zich op weg van school naar huis, om elkaar uit te dagen langs te lopen en het deurtje van het tuinhek aan te raken.

Maar er woonden geen geesten in het spookhuis – alleen drie verdrietige mensen die hun leven probeerden te leiden zoals ze dat vroeger hadden gedaan. Het huis werd niet geteisterd door flikkerende lampen of stoelen die op bovennatuurlijke wijze omvielen, maar door donkere graffitiletters die 'Familie Plebs' spelden en ramen die met stenen waren ingegoooid.

Pip had zich altijd afgevraagd waarom ze niet waren verhuisd. Niet dat dat nodig was; ze hadden niets verkeerd gedaan. Maar ze begreep niet hoe de familie op deze manier kon leven.

Pip wist veel dingen; ze wist dat hippopotomonstrosesquippedialiofobie de technische term was voor angst voor lange woorden, ze wist dat baby's worden geboren zonder knieschijven, ze kende de beste citaten van Plato en Cato letterlijk uit haar hoofd, en ze wist dat er meer dan vierduizend verschillende aardappelsoorten bestonden. Maar ze wist niet hoe de familie Singh de kracht kon opbrengen om hier te blijven wonen. Hier, in Kilton, onder de druk van zoveel starende ogen, de opmerkingen die net hard genoeg werden gefluisterd zodat ze gehoord konden worden, en

de lichtzinnige praatjes met buren die nooit meer uitmondten in diepzinnige gesprekken.

Het was al helemaal cru dat hun huis zo dicht bij het Little Kilton Gymnasium stond, waar Andie Bell en Sal Singh allebei op hadden gezeten, en waar Pip over een paar weken, wanneer de augustuszon overliep naar de septemberlucht, aan haar eindexamenjaar begon.

Pip stopte en liet haar hand op de tuinhekdeur rusten, moediger dan de meeste kinderen in het dorp. Ze liet haar blik het paadje naar de voordeur afglijden. Het leek maar een paar meter, maar tussen de voordeur en de plek waar ze stond lag in feite een bodemloze afgrond. Misschien was dit een heel slecht idee; daar had ze heus wel over nagedacht. De ochtendzon brandde al op volle sterkte en ze voelde de knieholtes in haar spijkerbroek plakkerig worden van het zweet. Een slecht idee of een stoutmoedig idee. En toch, de grootste denkers uit de geschiedenis adviseerden altijd voor het stoutmoedige te gaan in plaats van het veilige – woorden die een perfecte fundering vormden voor het uitvoeren van de slechtste ideeën.

Met kordate stappen liep ze langs de afgrond naar de voordeur, en na een kort moment haar plan te hebben overdacht klopte ze drie keer op de deur. Het spiegelbeeld van haar gespannen gezicht staaarde naar haar terug: het lange, donkere haar met lichtbruine punten door de zon, het bleke gezicht, ondanks het feit dat ze een week in Zuid-Frankrijk had doorgebracht, en de verwachtingsvolle, mosgroene ogen die met een priemende blik naar de deur keken.

Na het gekletter van een deurketting en twee klikken van sloten die open werden gedraaid ging de deur open.

‘Hallo?’ zei hij, terwijl hij de deur met zijn hand op een kier hield. Pip knipperde met haar ogen om niet naar hem te staren, maar ze kon het niet helpen. Hij leek zoveel op Sal: de Sal die ze kende van alle televisie-items en foto’s in de krant. De Sal die langzaam vervaagde uit haar puberbrein. Ravi had hetzelfde warrige, zwarte haar met zijscheiding als zijn broer, en dezelfde dikke, gewelfde wenkbrauwen en eikenbastkleurige huid.

‘Hallo?’ zei hij weer.

‘Eh...’ Pips gevatte charmereflex kickte te laat in. Haar hersenen waren bezig om het feit te verwerken dat hij, in tegenstelling tot Sal, een kuiltje in zijn kin had, net als zijzelf. En hij was nog langer dan de laatste keer dat ze hem had gezien. ‘Eh, sorry, hoi.’ Ze maakte een heel gênant, halfslachtig zwaaitje waar ze direct spijt van had.

‘Hoi?’

‘Hoi, Ravi,’ zei ze. ‘Ik... je kent me niet... Ik ben Pippa Fitz-Amobi. Ik zat een paar klassen lager dan jij voor je van school ging.’

‘Oké...’

‘Ik vroeg me af of je een ogenblikje voor me hebt. Nou ja, niet een ogenblikje... Wist je dat ogenblik een leenwoord uit het Duits is? *In enen oghenblicke*, ofwel letterlijk de “blik van de ogen”, dus... Heb je misschien een paar opeenvolgende ogenblikken voor me?’

O god, dit gebeurde altijd wanneer ze nerveus was of zich in een ongemakkelijke situatie bevond; dan flapte ze er onnodige feitjes uit, vermomd als slechte grappen. En dan nog iets: een nerveuze Pip gedroeg zich vier keer zo bekakt – ze gooide haar middenklassenstatus overboord en deed een zielige imitatie van

de elite. Wanneer had ze nou ooit op een serieuze manier in enen oghenblicke gezegd?

‘Wat?’ vroeg Ravi met een verwarde blik.

‘Sorry, laat maar,’ zei Pip, en ze herstelde zichzelf: ‘Ik ben dus bezig met mijn profielwerkstuk voor school en...’

‘Profielwerkstuk?’

‘Je afstudeeropdracht voor het gymnasium. Een project waar je individueel aan werkt, naast je hoofdvakken. Je mag elk onderwerp kiezen dat je leuk lijkt.’

‘O, zo ver ben ik nooit gekomen op school,’ zei hij. ‘Ben van school gegaan zodra het kon.’

‘Eh, oké, ik vroeg me dus af of ik je mag interviewen voor mijn project.’

‘Waar gaat het over?’ Hij liet zijn donkere wenkbrauwen naar zijn ogen zakken.

‘Eh... Het gaat over wat er vijf jaar geleden is gebeurd.’

Ravi zuchtte hard. Zijn lippen vormden een boze grimas.

‘Waarom?’ vroeg hij.

‘Omdat ik denk dat je broer het niet heeft gedaan – en ik ben van plan dat te gaan bewijzen.’

Voortgangslogboek – notitie 1

Interview met Ravi Singh gepland voor vrijdagmiddag (bereid je vragen goed voor).

Typ het interview met Angela Johnson uit.

In het voortgangslogboek moet je alle obstakels noteren waar je tijdens je onderzoek op stuit, je voortgang bijhouden en de doelen opschrijven voor je uiteindelijke verslag. Mijn voortgangslogboek zal net iets anders zijn: ik noteer hier alle details van mijn onderzoek, of het nu relevante details zijn of niet. Want tot nu toe weet ik nog steeds niet hoe mijn uiteindelijke verslag eruit gaat zien, en ook niet wat er relevant zal zijn. Ik weet niet waar ik precies op doel. Ik moet simpelweg afwachten in welke positie ik me aan het einde van mijn onderzoek bevind, en wat voor soort essay me dat gaat opleveren. [Dit begint een beetje als een dagboek aan te voelen???

Ik hoop dat het níet het essay zal worden dat ik aan mevrouw Morgan heb voorgesteld. Ik hoop dat het een essay vol waarheden wordt. Wat is er nou echt gebeurd met Andie Bell op 20 april 2012? En als mijn instinct juist is, en Salil 'Sal' Singh onschuldig is, wie heeft haar dan wel vermoord?

Ik denk niet dat ik de zaak echt zal oplossen en erachter ga komen wie Andie heeft vermoord. Ik ben geen politieagent met toegang tot een forensisch lab (lijkt me duidelijk), en ik lijd ook niet aan waanvoorstellingen. Maar ik hoop dat mijn onderzoek feiten en verklaringen zal oprakelen die kunnen wijzen op twijfel rondom Sals schuld, en die kunnen suggereren dat de politie een fout heeft gemaakt door de zaak te sluiten zonder verder te graven.

De methodes van mijn onderzoek luiden dus als volgt: mensen interviewen die met de zaak te maken hadden, obsessieve socialemediastalking, en blinde-lingse, BLINDELINGSE speculaties.

[ZORG ERVOOR DAT MEVROUW MORGAN DIT NIET TE ZIEN KRIJGT!!!]

In de eerste fase van mijn onderzoek zal ik dus uitzoeken wat er gebeurd is met Andrea Bell – iedereen noemde haar Andie – en onderzoek doen naar de omstandigheden omtrent haar verdwijning. Die informatie haal ik uit nieuwsartikelen en persconferenties van de politie uit die tijd.

[Noteer meteen je bronnen zodat je dat later niet hoeft te doen!!!]

Gekopieerd en geplakt van het eerste nationale nieuwsbericht over haar verdwijning:

'Andrea Bell, 17 jaar, werd afgelopen vrijdag als vermist opgegeven in haar thuisdorp Little Kilton.

Ze verliet het huis in haar auto – een zwarte Peugeot 206, en had haar mobiele telefoon bij zich, maar geen extra kleren. De politie stelt dat haar verdwijning “sterk afwijkt van haar karakter”.

De politie heeft het afgelopen weekend naar haar gezocht in het bos vlak bij haar ouderlijk huis.

Andrea, beter bekend als Andie, wordt beschreven als wit, 1,67 meter lang, met lang blond haar. Waarschijnlijk droeg ze een donkere spijkerbroek en een blauwe naveltrui op de nacht dat ze vermist raakte.¹

Nadien verschenen er meerdere artikelen met details over wanneer Andie voor het laatst levend gezien was en tijdschedulers die aangaven hoe laat ze ongeveer moest zijn ontvoerd.

Andie Bell werd 'voor het laatst in leven gezien door haar jongere zus Becca, rond 22.30 uur op 20 april 2012'.²

Dit werd bevestigd door de politie tijdens een persconferentie op dinsdag 24 april: 'Op beelden van de bewakingscamera's aan de gevel van de STN Bank aan de Little Kilton High Street is te zien dat Andies auto rond 22.40 uur van huis vertrok'.³

Volgens haar ouders, Jason en Dawn Bell, zou Andie '[ons] ophalen bij een dinertje om 00.45 uur'. Toen Andie niet kwam opdagen en haar telefoon herhaaldelijk niet opnam, belden ze haar vrienden om te peilen of iemand wist waar ze was. Jason Bell 'belde de politie zaterdagochtend om 3.00 uur om zijn dochter als vermist op te geven'.⁴

Dus wat er ook met Andie Bell gebeurd is die nacht, het gebeurde in elk geval tussen 22.40 en 00.45 uur.

Dit lijkt me het juiste moment om het transcript uit te typen van mijn telefonische interview met Angela Johnson gisteren.

---

1 www.gbnt.co.uk/news/uk-england-bucks-54774390 23-04-2012

2 www.thebuckinghamshiremail.co.uk/news/crime-4839 26-04-2012

3 www.gbnt.co.uk/news/uk-england-bucks-69388473 24-04-2012

4 Forbes, Stanley, 2012, 'Het ware verhaal over de moordenaar van Andie Bell', *Kilton's Dagblad*, 01-05-2012, pp. 1-4

Transcript van het interview met Angela Johnson van het departement Vermiste personen

Angela: Hallo.

Pip: Hoi, spreek ik met Angela Johnson?

Angela: Jazeker. Spreek ik met Pippa?

Pip: Ja. Heel erg bedankt dat u op mijn e-mail hebt gereageerd.

Angela: Graag gedaan.

Pip: Vindt u het goed dat ik dit gesprek opneem, zodat ik het later uit kan typen voor mijn project?

Angela: Ja hoor, ga je gang. Ik heb alleen niet meer dan tien minuten tijd voor je. Wat wilde je me vragen over vermiste personen?

Pip: Nou, ik vroeg me af of u me kunt vertellen wat er gebeurt nadat een persoon als vermist wordt opgegeven. Hoe gaat zo'n proces in zijn werk en wat zijn de eerste stappen die de politie onderneemt?

Angela: Oké. Als iemand het alarmnummer belt om iemand als vermist op te geven, probeert de politie zo veel mogelijk details te verzamelen, zodat ze het potentiële risico dat een vermist persoon loopt kunnen vaststellen en op de juiste manier te werk kunnen gaan. De details waar ze naar vragen tijdens dat eerste telefoontje zijn naam, leeftijd, beschrijving van de persoon, welke kleren hij of zij droeg tijdens de laatste keer dat de persoon werd gezien, de omstandigheden rondom de verdwijning, of het wel of niet karakteristiek is voor deze persoon om vermist te raken, details over voertuigen die wellicht zijn gebruikt. Aan de hand van deze informatie bepaalt de politie of het een zaak betreft van hoog, laag of gemiddeld risico.

Pip: En in welke omstandigheden wordt de zaak beschouwd als een hoog risico?

Angela: Als de vermiste persoon kwetsbaar is door bijvoorbeeld leeftijd of handicaps, wordt dat gezien als een hoog risico. Niet karakteristiek gedrag is vaak een indicatie dat de persoon schade is berokkend, dus dat wordt ook als een hoog risico gekenmerkt.

Pip: Eh, oké. Dus stel dat de vermiste persoon zeventien jaar is, en het past niet bij zijn of haar karakter om vermist te raken, dan wordt het als een hoog risico gezien?

- Angela: O ja, absoluut, zeker als het een minderjarige betreft.
- Pip: En hoe gaat de politie om met een zaak met een hoog risico?
- Angela: Nou, dan worden er direct politieagenten uitgezonden naar de locatie vanwaar de persoon werd vermist. De agenten moeten dan meer details over de vermiste persoon vergaren. Denk aan details over zijn of haar vrienden of partners, de staat van gezondheid, en financiële informatie zodat de persoon gevonden kan worden doordat hij ergens geld opneemt. Ook hebben ze een aantal recente foto's van de vermiste persoon nodig, en in een zaak met een hoog risico kunnen ze ook DNA-gegevens opvragen voor het geval er een forensisch onderzoek nodig is. En met toestemming van de huiseigenaren wordt het huis van de vermiste persoon grondig doorzocht om te kijken of de persoon daar verborgen zit of zich heeft verstopt, en om vast te stellen of er nog enige prominente aanwijzingen zijn voor de verdwijning. Dat is de standaardprocedure.
- Pip: Dus de politie gaat direct op zoek naar aanwijzingen die erop kunnen duiden dat de vermiste persoon het slachtoffer van een misdaad is geworden?
- Angela: Ja, absoluut. Als de omstandigheden omtrent de verdwijning als verdacht worden gekenmerkt, hanteren de agenten altijd het advies: wanneer je twijfelt, moet je van moord uitgaan. Er is natuurlijk maar een heel klein percentage van de vermiste-personenzaken dat uitmond in een moordzaak, maar agenten moeten meteen vanaf het begin alle bewijs documenteren en behandelen alsof ze een moordzaak onderzoeken.
- Pip: En wat gebeurt er als er na de eerste huisinspectie niets belangrijks wordt gevonden?
- Angela: Dan wordt de zoektocht uitgebreid naar de directe omgeving. Ze vragen bijvoorbeeld telefonie-informatie op. Ze kunnen vrienden ondervragen, burens, iedereen die eventueel relevante informatie heeft. Als het een jong persoon betreft, bijvoorbeeld een vermiste tiener, dan wordt er aangenomen dat de ouders niet al zijn of haar vrienden en kennissen kennen. De vrienden- en kennissenkring van de vermiste persoon wordt gezien als een ingang naar andere belangrijke contacten, je weet wel, zoals geheime liefdes, dat soort dingen. En meestal wordt er een strategie bedacht voor hoe men om moet gaan met de pers, omdat een verzoek om informatie heel zinvol kan zijn in dit soort situaties.

- Pip: Dus als er een meisje van zeventien wordt vermist, heeft de politie al aan het begin van het onderzoek contact gezocht met haar vrienden en vriendje?
- Angela: Ja, natuurlijk. Iedereen wordt ondervraagd, want het blijkt vaak dat als de vermiste persoon van huis is weggelopen, hij of zij zich schuilhoudt in het huis van iemand met wie diegene een vertrouwensband heeft.
- Pip: En op welk moment in een zaak van vermiste personen besluit de politie dat ze op zoek zijn naar een lijk?
- Angela: Nou, qua tijd is dat niet... O, Pippa, ik moet gaan. Het spijt me, ik word nu opgeroepen voor een vergadering.
- Pip: O, oké. Heel erg bedankt dat u tijd voor mijn vragen vrij wilde maken.
- Angela: En mocht je nog meer vragen hebben, mail me gewoon, dan antwoord ik je wanneer ik er tijd voor heb.
- Pip: Zal ik doen. Nogmaals bedankt.
- Angela: Dag.

Op internet heb ik de volgende statistieken gevonden:

80% van de vermiste personen wordt binnen 24 uur teruggevonden. 97% wordt in de eerste week teruggevonden. 99% van de zaken wordt in het eerste jaar opgelost. Daardoor blijft er 1% over.

1% van de mensen die verdwijnen wordt nooit meer teruggevonden. Maar er is nog een gegeven waarover nagedacht kan worden: 0,25% van de vermiste-personenzaken kent een fatale afloop.⁵

En waar valt Andie Bell onder? Doelloos zwevend tussen de 1% en de 0,25%. Fragmentarisch stijgend en dalend in kleine, decimale zuchtjes.

Maar momenteel hebben de meeste mensen zich erbij neergelegd dat ze dood is, al is haar lichaam nooit gevonden. En hoe komt dat?

Sal Singh, hij is de oorzaak.

---

⁵ www.findmissingperson.co.uk/stats